Pisarakirje

Kesäkuu 2013

Homma laajenee...

Olen oikeastaan koko ikäni työskennellyt rakennustöissä. Usein käy niin, että kun aloittaa jotain remonttia, huomataan että myös jotain sellaista tehtävää ilmaantuu jota ei alunperin oltu ajateltu tehtävän. Voi olla että löytyy jotain yllätyksellistä, voi olla vanhoissa rakenteissa vaurioita tai huomataan muutoin, että korjaus on tehtävä ajateltua isommalta alalta. Oli syy mikä tahansa todetaan vain että ”homma laajenee”.

Pisarayhdistyksessä minulla ja vaimollani tulee näillä hetkillä täyteen viisi vuotta, viisi vuotta ja reilut viisikymmentä matkaa venäjälle, pääosin Pietariin ja lähiympäristöön. Lieneekö minussa kulkurin vikaa kun, aloin haaveilla matkoista Karjalaan. Niille seuduille, joista olen monien vanhempien ihmisten kuullut puhuvan. Voisiko siis Pisarankin ”homma laajeta”? Niin tuli pakottava tarve esittää Pisaran hallitukselle kolmannen ryhmän perustamista, sellaisen ryhmän joka voisi poiketa hieman, perinteisestä Pisaran työstä, tai etsiä uusia alueita, uusia paikkoja, uusia ihmisiä. Niinpä Pisaran hallitus esitti vuosikokoukselle kolmannen ryhmän perustamista. Tuo uusi ryhmä eli ”Silta-ryhmä”, näki kevättalvella päivänvalon. Silta-ryhmän ajatuksena on, niinkuin Pisaran muutoinkin todistaa Jumalan olemassaolosta, ja elää sitä elämään mihin Kristus on meidät valtuuttanut, sisarina ja veljinä muiden uskovien kanssa, ja mikä ihaninta kohtaamaan myös niitä joille Usko on vieras tai uusi asia, on hienoa saada olla kertomassa niistä asioista jotka ovat ihmiselle kaikkein tarkeimpiä.

Silta-ryhmän myötä siis Pisarayhdistyksenkin ”homma laajenee”.
Haluan toivottaa kaikki vanhat ja uudet ystävät tervetulleeksi Siltaryhmän tukijoukkoihin ja matkoille. Kaikkivaltias pyhä Jumala siunatkoon jokaista Pisaralaista, jokaista joka tämän lukee.

- Pekka Vauromaa -

Näkymä vanhaan Lahdenpohjaan Silta-ryhmän ensimmäiseltä matkalta Karjalaan

Kirjeen sisältö:

Homma laajenee... Pekka Vauromaa..... 1
Pisarakasvo Sergei 2
Pisara elävää vettä Tarja Kauppinen 3

Matkaraportit:
Pietari 26. - 28.4. Vihdin ryhmä ..... 3 - 4
Karjala 9.- 15.5. Silta ryhmä 5
Pietari 17. - 19.5. Espoon-Kouvolan ryhmä .... 6 - 7
Latvia 21.- 23.5. Vihdin ryhmä ..... 7 - 8
Pietari 7.- 9.6. Vihdin ryhmä ..... 9 - 10

Sergei Odnorob.

Syntynyt Ukrainassa Donetskin alueella Gorlovkan kaupungissa. Perheeseen kuuluu vaimo Leena, kaksi aikuista poikaa, teini-ikäinen tytär. Lapsenlapsia on kaksi.

”Lähdin opiskelemaan sähköasentajaksi. Ammattikoulussa tutustuin uskovaan baptistipoikaan Slavaan, joka auttoi minut käyntiin opinnoissani ja muutenkin antoi hyvän käsityksen uskovista. (Nyt hän on nyt ollut pastorina jo 20 vuotta.) Koulun päättyessä Slava lahjoitti minulle Raamatun, joka sai lojua koskemattomana kuusi vuotta.

Vuonna 2002 kuulin Nevski Prospektilla julistusta Jumalasta. Siellä kehotettiin: Tunnusta ´syntisi!´ Minä tunnustin ja aloin rukoilla.

Jonkin aikaa tuon jälkeen selkäni kipeytyi ja kävin hierojalla. Tämä kutsui minut ja erään toisen miehen kulttuuritalolle uskovien kokoukseen. Olo oli kuin olisin tullut kotiin. Kohta halusinkin kasteelle. Vaimo ei sitä ymmärtänyt, asia oli hänelle outo, ei ollut sellaisia tuttavia, ainoastaan neuvostopropagandan kasvattamia. Mutta vähitellen hän alkoi käydä kirkossa ja otti kaksi poikaammekin mukaan. Kului neljä vuotta, kunnes Leena tuli uskoon. Kohta sen jälkeen saimme pienen tyttären Svetan. Saimme myös isomman asunnon ja monet asiat järjestyivät.

Kotini lähelle Kolpinoon alettiin rakentaa kirkkoa. Työ kesti kolme vuotta, olin siinä mukana ja vastasin sähkötöistä.

Riihimäen ryhmään tutustuin, kun heidän muusikkonsa sairastui ja tuttu seurakuntalainen ehdotti, että menisin hänen tilalleen.

Jukka Järven johtaman ryhmän kanssa kävin 3-4 kertaa muutaman päivän kestävillä matkoilla Novgorodissa sekä Parfinon ja Valdain vankiloissa. Ihailin erityisesti Jukan kestävyyttä, auktoriteettia ja ihmeen vahvaa uskoa. Oli hyvin antoisaa nähdä myös muiden kirkkojen jäseniä evankeliumia levittämässä ja ihmisiä auttamassa. Näin laajeni käsitykseni kristittyjen työstä Jumalan valtakunnassa. Osallistuin myös suomalaisten käynteihin esimerkiksi Metallostroin vankilassa.”

Eräällä Novgorodin matkalla oli mukana Tarja Kauppinen. Sergei soitti ja lauloi koko matkan ja Tarja päätyi kutsumaan hänet mukaan Pisaran joulunäytelmään Arsenalnajaan ja muihin vankiloihin. Sergein varsinaiseksi tähtirooliksi muodostui enkeli Gabrielin rooli, tarvittiinhan siihen osaan venäjää taitava. Siitä pitäen aina iloinen ja innokas Sergei on kitaroineen ollut vakituinen Pisaran ryhmän jäsen, aluksi vankiloissa ja nykyään varsinkin lastenkodeissa ja koulukodeissa.

Lapset ovatkin erityisesti Sergein sydäntä lähellä. Hän vierailee lastenkodeissa myös itsenäisesti ilman mitään ryhmiä. Suuri toive hänellä on, että kouluissa olisi raamatunlukua, että perusasiat ja 10 käskyä opetettaisiin.

Entä tulevaisuus? ”Rukoukseni on, että usko säilyisi, nyt on viimeiset ajat ja paljon valhetta liikkeellä. Haluan tehdä työtä Jumalan valtakunnan hyväksi ja erityisesti lasten kanssa. Parempi on kuulla Jeesuksesta nyt eikä vasta vankilassa.”

Sergei vaimonsa Lenan ja tyttärensä Svetan kanssa Israelin matkalta vuonna 2008

Pisara elävää vettä

Lähes kolme vuosikymmentä sitten poikani ollessa aivan pieni, hän kyseli paljon. Kerran hän sai minut aivan sanattomaksi kysymällä: ”Äiti, mikä elämä on?” En osannut tuolloin vastata alle 5-vuotiaalle.

Niin, mikä elämä on. Hänen kysymykseensä olen välillä palannut mielessäni. Me synnymme, elämme haparoiden, oppien ja erehtyen ja sitten kuolemme. Siinäkö se sitten oli. Elämä tuli ja meni. Näin voi ajatella, jos ei omista uskoa. Tulee loppu, pimeys ja kuolema.

Meillä on kuitenkin usko, joka synnyttää toivon ja rakkauden. Lisäksi meillä on elämä iankaikkisesti Jeesuksen Kristuksen kautta. Me synnymme, elämme, saamme uskon lahjana ja me tiedämme, mikä elämä on. Me omistamme aarteen, joka on kätketty saviastiaan.

Jumalan sana synnyttää meissä rakkauden. Rakkauden Jumalaan ja toisiin ihmisiin, lähimmäisiimme, Jumalan luomaan kauniiseen luontoon, kaikkeen elävään ja jopa terveen rakkauden omaan itseemme. Tämä uusi elämä tarjoaa meille rakkauden lisäksi toinen toistemme kunnioituksen, sillä huomaamme, että lähimmäisemme onkin Jumalan kuva. Sillä: *Jumala loi ihmisen kuvakseen 1 Moos 1:27*

Pahuus on rikkonut tuon Jumalan luoman kuvan. Ihmisestä tuli itsekäs, julma, ahne, himojensa orja ja uskovina huomaamme syyllisyytemme, mitä aikaisemmin emme edes ajatelleet. Monet ovat menneet rikki, murtuneet, särkeneet sisimpänsä ja sydämensä, ajautuneet epätoivoon, etsiessään itseään, elämäänsä ja tämän maailman iloja. Mutta Jumala suuressa armossaan ja rakkaudessaan voi sen kaiken epätoivon poistaa, jos vain tahdomme seurat Jeesusta, omistaa elämän, ilon, rauhan ja rakkauden. Jeesus sanoo: "Minä olen tie ja totuus ja elämä**;** ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.”

- Tarja Kauppinen -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, **Pietari**, 26 - 28.4.2013

Hannele Maukonen:
Matkalla mukana olivat Kaija Andström, Eeva Halme, Tarja Kauppinen, Raili Ketola, Hannele Maukonen ja Riitta Sinervo
Matkalle lähdettiin perjantaina kello 14:10 Ketolasta. Matka yöllä Pietariin oli ikimuistoisen sateinen. Satoi koko ajan kaatamalla ja yhden pyyhkijän toimiessa auton lasin kirkastajana jännitystä ei puuttunut matkatessamme. Tullissa peräkärryssä olleet tavarat punnittiin ja meidän vaakamme oli näyttänyt hieman alakanttiin. Hämmästyksemme oli niin vilpitön, että tullimiehet tyytyivät kehottamaan meitä olemaan jatkossa tarkempia. Venäjän puolella matkantekoa haittasi sateen lisäksi aivan uskomaton säkkipimeys sekä vastaantulijoiden häikäisevät valot. Valkoisten reunaviivojen puuttuminen teki ajamisen suorastaan hengenvaaralliseksi, mutta pääsimme kuitenkin perille onnellisesti, vaikkakin erittäin myöhään yöllä.

Lauantaiaamuna otimme matkalta kyytiin Liisa Lankisen tulkiksi ja ajoimme nyt poutasäässä lastenkotiin. Matkalla piti lisäksi löytää jarrunestettä jarruihin, jotka toimivat vain osittain, nestettä onneksi löytyi ja matka jatkui käsijarrun ollessa normaalia enemmän käytössä.

Lastenkodissa Tarja kertoi käsinukke kirahvin kanssa tarinan aasista ja aasin pelastumisesta Liisan tulkatessa, lapset kuuntelivat kiinnostuneena. Sergei lauloi ja puhui lapsille. Syntymäpäiväsankarit saivat jälleen omat pakettinsa ja lopuksi kaikki lapset saivat tuliaisia. Raili ja Riitta sanoivat myös lapsille terveisensä. Raili kertoi pelastushistorian pääkohdat kuvakirjan kauniilla kuvilla ja Eeva samalla näytti pähkinänkuoreen mahdutetun ns. sanattoman kirjan.

Käynnistä **Valerin luona** *kertoo Eeva*:
Liisa oli kertonut vanhan tuttumme Valeri Lisitsan soittaneen ja pyytäneen meitä käymään. Nazjan ja vanhustensairaalan välissä meillä oli ruokatauon verran mahdollisuus piipahtaa siellä. Valeri esitteli meille kasvot loistaen morsiamensa Tanjan sekä kauniisti remontoimansa huoneen. Keittiön he jakavat toisessa huoneessa asuvan vanhan naisen kanssa. Saimme myös kutsun häihin, joita vietetään 29.6. Kovia kokeneen Valerin olemus huokui onnea ja tasapainoa. Lukijoille täytyy tässä kohdin selventää, että tunnemme kaksi Valeria, joita molempia on tuettu proteesinhankinnassa. Valeri Lisitsan kohdalla tämä tapahtui viitisentoista vuotta sitten, vankilasta vapautumisen jälkeen.
Äskeisen vierailun jälkeen jatkoimme vanhusten-sairaalaan, jossa pastori Nikolai kertoi käyneensä tapaamassa uudempaa Valeriamme invalidikodissa kauempana Pietarista. Siirron vuoksi kirjoilla olo on muuttunut ja sen myötä proteesiin liittyvät asiat viivästyneet. Pastori lupasi pitää meidät ajan tasalla, ja me lähetimme tietenkin Valerille terveiset.

Vanhustensairaalassa seuraamme liittyivät Andrei ja Leena Spiridenko sekä pastori Nikolai. Sergei puhui ja lauloi ja Andrei puhui. Eeva kertoi kuvakirjan avulla Raamatun keskeisen pelastushistorian. Tarja kertoi aasitarinan vanhuksille. Sergei johti yhteislaulua käytävällä vanhusten iloksi. Tapasimme siellä suomea puhuvan Lyyli Pukin, hänen toiveensa oli päästä Suomeen veljen luo. Illalla lopuksi vierailimme mieskodin vastaavien **Andrei ja Ljuda Peskovin luona**. Söimme iltapalaa ja suunnittelimme yhteistyötä Venäjän muuttuvien lakien ja säädösten viidakossa. Sunnuntaina menimme suljettuun **poikakotiin Akkuratovaan**.

Tästä kertoo Eeva:
Sunnuntaina Akkuratovassa poikia oli paikalla 17. Suureksi helpotukseksemme meidät ohjattiin tavalliseen kokoontumishuoneeseen eikä kaikuvaan liikuntasaliin kuten edellisellä kerralla. Aloitimme laululla ”Laula halleluja Herralle”. Tarja kertoi käsinuken kera aasista, joka voitti vaikeutensa johdatuksen avulla. Päivän aihe oli pääsiäinen, olihan Venäjällä palmusunnuntai. Lastenraamatuissamme oli teini-ikäisille pojille hyvin sopiva realistinen kuvitus. Ainoa vika oli, etteivät kuvat olleet kovin suuret. Ratkaisimme ongelman siten, että kuudella meistä oli kirja, josta kukin näytti kuvat lähimpinä oleville pojille.
Aloitin luomisesta ja pahuuden tulosta maailmaan, kuvana Kain ja Abel. Siirryin Jeesuksen syntymään ja että hän kertoi ihmisille Jumalasta, hänen tahdostaan ja rakkaudestaan. Kun pääsin Jeesuksen vangitsemiseen, Viktor lisäsi ”puutarhassa”. Siitä eteenkinpäin tuli pojilta lisäyksiä. Ilmaisin iloni siitä, että he niin hyvin tuntevat nämä asiat, paremmin kuin moni minun kouluni oppilas. Lopuksi näytin saksanpähkinässä oleva nauhasarjan, ns. sanattoman kirjan, alkaen kullanvärisestä nauhasta, joka kuvaa taivasta (sitten musta = synti, punainen = veri, valkoinen = armo, sininen = taivas).

Seuraavaksi Andrei kertoi, ettei itse näiden poikien ikäisenä tiennyt Raamatun asioista juuri mitään. Elämä luisui valheisiin, varkauksiin ja päihteisiin, kunnes hän löysi uskon Jeesukseen. Alkutaipaleella hänellä oli ystävä, joka opasti häntä uskonasioissa. Sellaisen etsimistä hän suositteli pojillekin.
Ja taivas – se on määränpää, mutta se voi olla myös nykyhetkeä. ”Jumalan valtakunta on sisäisesti teissä.”

”Maksettu on” - laulun jälkeen Sergei kertoi, miten runsaat 10 vuotta sitten oli kuullut evankeliumia saarnattavan keskellä Nevski Prospektia. Hän tunnusti syntinsä ja alkoi rukoilla. Useimmilla pojilla oli jo oma kuvaraamattu. Yksi pieni poika otti mielellään vastaan sellaisen. Jokaiselle annettiin raamatunlausekortti.

Lähdimme paluumatkalle. Hilja Mutkarin luona **Valkeasaaressa** tyhjensimme peräkärryssä olleet viemiset kirkon varastoon. Hiljan kirkossa vaihdoimme kuulumisia ja söimme lounasta. Paluumatka sujui hyvin sillä sää oli hyvä ja liikennettä vähän ja pääsimme tullin läpi ennätysajassa.

Peskovien, miestenkodin vastaavien luona

Pekka saarnaa ja Andrei tulkkaa Lahdenpohjan helluntaiseurakunnassa

Silta ryhmän ”ensipurjehdus”, Lahdenpohjaan ja Sortavalaan, alkoi suomenlippujen liehuessa helatorstain kunniaksi 9.5. Matkalla mukana Sirpa ja Juha Raussi, Heikki Nordfors sekä Pekka Vauromaa. Tulkiksi oli tulossa Pietarista Andrei Spiridenko Leena vaimonsa kanssa. Puotilan metroasemalla Helsingissä teimme reittivalintoja päätyen 4-0 äänestystuloksella valitsemaan pohjoisen reitin. Volkkarin nokka siis kohti Kiteetä ja Värtsilän rajanylityspaikkaa. Ihan jouduimme menemään uskon varassa, kun matkalla kuulimme tulkkimme odottavan meitä vieraassa maassa, punaisen talon pihassa! Uskoimme maan löytyvän helposti mutta paikkakunta ja punainen talo jätti jo suurempia kysymyksiä ilmaan. Majoituimme Lahdenpohjan helluntaikirkon tiloihin. Ystävällinen seurakunta-mestari Aleksei, otti meidät vastaan, syötti ja laittoi nukkumaan.

Perjantaina lähdimme tutustumaan Karjalan Ev.lut.srk:n **Sortavalan kirkkoon**, jonka suomalaiset olivat rakentaneet ennen sotaa siunauskappeliksi. Lohduton oli se näky, joka meitä odotti. Vanha suomalainen hautausmaa, ryteikössä törröttäviä hautakiviä, mikä mihinkin suuntaan kaatuneina. Kun Kappeli vallan vaihtumisen jälkeen oli otettu metallisorvaamokäyttöön. Katolla ollut risti oli häirinnyt sorvausrauhaa siinä määrin, että joku rohkea oli vienyt vaijerin ristiin kiinni ja toinen pää oli kiinnitetty alhaalla odottavaan traktoriin. Kuitenkin oli niin että risti ei ollut suostunut lähtemään irti traktorilla vetämällä, vaan paksu teräspalkki oli vääntynyt, pitäen ristin yhä tiukasti kiinni rakennuksessa. Joku oli sitten lopulta uskaltatunut korkeuksiin sahaamaan teräspalkkia poikki. Kappaleet ovat vielä tallessa ja nähtävillä.Vierailun päätteeksi lauloimme virsiä suomeksi ja venäjäksi. Oli hienoa kajauttaa ikäänkuin jälleenrakentamisen kunniaksi mm. 225 ”Jeesus luona armopöydän, Sinut löydän...”.

Vierailimme Sortavalassa myös **kodissa jossa yksinhuoltajaäiti asui vammaisen poikansa** kanssa. Tällaisista vierailuista on vaikea kirjoittaa, ikäänkuin sanat puuttuisivat, tunnen itseni hyvin pieneksi. Mutta Jumala on läsnä, kun äiti lattialla polvillaan pyytää apua sairauksien ja vammojen kanssa elämiseen. Ja vielä ehkä enemmän, hän pyytää, että meidän vieraiden elämä sujuisi hyvillä teillä. Pitää kiittää Kaikkivaltiasta Sirpasta ja Juhasta jotka siellä osasitvat toimia sopivan empaattisesti.

Illalla pidimme tilaisuuden **Lahdenpohjan narkomaanikodilla.** Pantomiimia, todistuksia, laulua, teetä. — Hyvä yhteysilta.

Lauantai aamuksi oli sovittu vierailu **Lahdenpohjassa sijaitsevaan vanhusten kotiin.** Jämäkkä kivirakennus jonka ulkoseinässä luki isoilla kirjaimilla ”KANSAKOULU 1930” Salissa hauraita ikäihmisiä, joiden olemuksesta, voi lukea, eletyn elämän kovuuden, sen että helppoa tietä ei ole ollut takana. Ihmisethän on tuotu karjalan alueelle jostain muualta esim ukrainasta, kuka mistäkin, ikäänkuin pakkosiirtolaisuuteen. Mutta on toki myös niitä joiden juuret ovat paikalliset. Monet tulivat iloisiksi katsellessaan pantomiimeja, lauluja ja todistuksia Jumalan olemassaolosta.

Lahdenpohjan vanhainkodissa

Sunnuntai aamulla osallistuimme vielä **Helluntai-srk.n Jumalanpalvelukseen**, jonka jälkeen kotimatkalle.

Matka kotiin oli tuskainen valitsimme reitin, joka kulki venäjän karjalaa alas ja vaalimaan rajanylityspaikalta suomeen. Osittain tie oli niin huonoa että sai ajatella todenteolla mistä kohtaa nelivedollakaan pääsee. Iltayöstä kuitenkin kotona, ja omaan sänkyyn nukkumaan. Tämä matka toi mukanaan tosi suuren määrän kysymyksiä elämästä, historiasta ja ennenkaikkea Jumalan tarkoitusperistä. Teitä kaikkia siunaten,

- Pekka Vauromaa-

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Marianne Jämsä Kouvolasta, Reino Letonsaari Ristiinasta ja Hilma Gutzan Heinolasta.

Tuliaisia ei Tuulan autoon paljon mahtunut, mutta silti saimme vietyä koululle suklaarasioita, kummipaketteja ja kankaita askarteluun sekä vauvan ja lastenvaatteita Haapakankaan kirkon jakeluun.

Viipurin katulasten päiväkoti Dikoni oli perjantaina ensimmäinen kohteemme. Sen hoito on siirtynyt Lahden Diakonialaitokselta Inkerin kirkon eli Viipurin luterilaisen seurakunnan vastuulle. Reino on Ruotsin matkoillaan tavannut työn rahoittajia, joten oli hyvä käydä katsomassa, mitä kodille nyt kuuluu.

Työpiste oli siirtynyt torin kupeelta sivummalle erään kerrostalon alakertaan. Paikalla olivat pienet lapset syömässä isojen ollessa koulussa. Päivittäin täällä käy 20 – 30 lasta. Kodin vetäjä Victoria Shutova kertoi kodista ja omasta työstään. Hän on aiemmin työskennellyt täällä vapaaehtoisena ja kertoi saaneensa Jumalan johdatuksena kodin vetovastuun kaksi kuukautta sitten. Edelleen hän työskentelee myös ambulanssissa. Victoria pitää jatkuvasti yhteyttä aseman lasten kanssa ja apua tarvitessaan he soittavat. Apua annetaan myös perheisiin.

Jutellessamme neljävuotias Vadja halusi olla koko ajan Victorian kainalossa ja kertoi, että kun hän tulee isoksi, hän lähtee opiskelemaan. Valtion ohjeen mukaan alle seitsemän vuotiaita ei katulasten kodissa saisi olla, mutta kun Vadjan kaksi veljeäkin ovat täällä, minne hän sitten menisi. Tämä kertoo siitä hädästä, mitä monissa perheissä on.
Victoria näytti meille kuvia siitä, miten Viipurin seurakunnan nuoret olivat remontoineet nämä tilat. Hieno haaste seurakuntanuorille tehdä jotain konkreettista ja tärkeää. Lisätilaa laajennuksen varalta on sata neliötä. Kaikki oli siistiä ja puhdasta, sängyt olivat valmiina yöpyjiä varten. Suurin ongelma tällä hetkellä onkin, että kodilla ei ole lupaa yö majoitukseen, vaan lapset joutuvat lähtemään illalla pois. Victoria on jälleen lähettämässä anomusta yöpymisistä ja pyysi sille rukoustukea.

Pietarissa ajoimme keskusten kautta **kristilliseen kirjakauppaan** ostamassa kirjoja vammaisten lasten koululle. Perjantain ruuhka oli melkoinen ja vei aikaa ennen kuin olimme Haapakankaalla yöpymässä. Tämä muistutti majapaikkamme siunauksesta; yleensä ei tarvitse ajaa kaupungin ruuhkien läpi, kun kehätie on aivan nurkalla.

Vammaisten lasten internaattikoulu oli lauantaina ensimmäinen kohteemme. Kehätien kautta oli helppo ajaa toiselle puolelle kaupunki Pietarhoviin. Tuliaisina toimme kummipakettien lisäksi kirjoja ja vielä joulukeräyksen suklaarasioita. Opettajat iloitsivat molemmista, sillä orvot lapset ovat lähdössä kesäleirille ja saavat ne sinne mukaansa. Iloa tuottivat myös kankaat ja tilkut käsitöitä ja askarteluja varten.

Koulun juhlasaliin oli koottu koulun orvot lapset ja saimme pitää heille ”pyhäkoulutunnin”. Hilma lauloi ja leikitti heitä

tutuilla lauluilla ”Milläs minä pääsen taivaaseen…” ja ”Ken on luonut kukkasen…”. Puhuimme kesälomasta ja sen tuomista iloista sekä rukouksesta.

Kenellä on seuraavaksi syntymäpäivä, kyselimme suuren pehmokoiran kanssa. Koska kenelläkään ei ollut syntymäpäivää lähellä, annoimme opettajan ehdotuksesta koiran tytölle, joka oli lähdössä kasvatuskotiin. Kuulimme, että kaksi muutakin orpoa lasta oli äskettäin saatu sijoitettua uusiin koteihin. Iloitsimme tästä ja toivotimme siunausta tälle tytölle sekä iloa ja virkistystä muille kesäleirille.

Koululta lähdimme ajamaan **Ust-Ishorassa olevaan narkomaanikotiin** ns. Isojen porttien narkomaanikotiin. Katsoimme kartalta, että ohitustieltä lähtee liittymä, josta pääsemme helposti, mutta alueelle olikin rakennettu uusi liityntätie, jolta ei jatkossakaan pääse helposti kohteeseemme. Niinpä jouduimme seikkailemaan, etsimään ja kyselemään tietä yli tunnin.

Tässä narkomaanikodissa on sekä miehiä että naisia ja saimme pitää heidän kanssaan yhteisen tilaisuuden. Nyt vain vieraat puhuivat, sillä houkutteluista huolimatta kukaan heistä ei siihen uskaltautunut. Paikalla oli myös pastorin vaimo, joka kertoi kodin työstä. Viranomaiset ovat monin tavoin olleet uhka paikan olemassa ololle. Välillä on jouduttu tekemään suuria sähkömuutoksia, nyt uhkana on, että paikka otettaisiin paloviranomaisten käyttöön.

Kuulimme myös, että täältä on yksi työntekijä lähtenyt Laatokan pohjoisrannalle Mantsin saarelle perustamaan uutta narkomaanikotia. Saimme yhteystiedot niin, että voimme seurata työn kehittymistä ja mahdollisesti joskus käydä paikan päällä.

Ust-Ishorasta ajoimme **Popovkan narkomaanikotiin**. Siellä oli piha taas täynnä erilaisia rakennustarvikkeita ja saatuja huonekaluja. Tuttu joukko otti meidät vastaan ja pidimme yhdessä tilaisuuden jakaen Sanaa ja ylistäen Herraa. Miehiä oli kodissa nyt kuusitoista, kolme juuri tullutta. Myös Leonid puhui siitä, kuinka Jumala hoitaa omiaan. Hän kertoi naisesta, jolla hepatiitti oli parantunut raskauden aikana.

Matkaraportti

Espoo-Kouvola ryhmä, **Pietari**, 17. - 19.5.2013

Leonid aloitti aikanaan työn täällä antamalla isoisänsä pienen mökin Jumalan käyttöön. Uskollisuus työnäylle ja kuuliaisuus on palkittu; nyt paikalla on kaksikerroksinen rakennus. Työtä on tehty vähitellen sitä mukaa kuin rahaa ja tavaraa on saatu. Vuoden vaihteessa saatiin ostettua tontti samasta kylästä naisten narkomaanikotia varten. Kesällä pitäisi tehdä perustukset, mutta se maksaa n. 5000 euroa. Kävimme lähtiessä tontilla ja jätimme jälleen kaiken Jumalan varaan. Hänellä on kullat ja hopeat, työ on hänen. Kun syyskuussa tulemme, on mielenkiintoista nähdä, miltä tämä tontti silloin näyttää.

Sunnuntaina menimme **Kelton kirkon jumalanpalvelukseen,** sillä siellä vihittiin Inkerin kirkon papiksi Reinon ystävä Antero Rasilainen. Oli hyvä istua Kelton kauniissa kirkossa, missä vanha inkeriläisten polvi on harvenemassa, mutta nuorta väkeä tullut mukaan. Jumalanpalvelukset pidetään joka sunnuntai sekä suomeksi että venäjäksi.

Kun itse kävin Keltossa ensimmäisen kerran 1980 luvun lopulla, sain yöpyä Kuukauppien kotona. Nykyisen piispan äiti kertoi profeetasta, joka vaikutti kylässä 1930 luvulla. Hän julisti parannuksen tekoa ja sanoi, että ilman sitä on edessä silloisen kirkon tuho. Mutta vielä kerran Kelton mäelle nousee uusi kirkko ja silloin on juhlat, johon tulee vieraita Kanadasta asti. Kun sitten sain olla mukana nykyisen kirkon vihkiäisissä, jäin kovassa tungoksessa juttelemaan vieressäni istuneen naisen kanssa. Hän kertoi tulleensa Kanadasta!

Sovimme, että käymme heinäkuussa päivän matkalla Imatran kautta Kirvun narkomaanikodissa ja seuraavan matkan Pietariin teemme syyskuun lopussa. Kotimatkalle lähdimme kiitollisina kaikista kohtaamisista sekä varjelusta liikenteessä.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, **Latvia**, 21—23.5.2013

Suomesta matkaan lähti Hannele Maukonen, Tarja Kauppinen ja Pekka Vauromaa. Kohteet Kopiena ”Palidzibas centrs” -huumevieroituskoti, sekä Liepaksen ja Jekabpilsin seurakunnat. Pekka oli aamulla juuttunut Helsingissä liikenneruuhkaan. Odotimme häntä jo laivassa ja katselimme sisään tulevia matkustajia epäuskoinen ilme kasvoillamme. Pekkaa ei vain näkynyt, eikä kuulunut. Matkustajajono tyrehtyi useampaan otteeseen ja aloimme olla jo varmoja, että Pekka ei ehdi laivaan. Kunnes aivan viimeisten joukossa käveli tuttu hahmo ja saimme huokaista helpotuksesta. Kaikki olivat ehtineet turvallisesti laivaan.

Tapasimme tulkkimme Liisa Lankisen Tallinnassa, jossa hän oli ollut veljenpoikansa luona yötä. Hän oli saapunut sinne edellisenä päivänä Pietarista. Löydettyämme Liisan Viru-hotellin aulasta jatkoimme matkaa kohti etelää ja käytimme Liisaa Raplan-kylässä, joka oli lähes reitin varrella. Siellä on hänen vanhempiensa ja sukunsa hauta. Ajattelimme, että menomatkalla on parempi ajaa sitä kautta, koska ei olisi kiire laivalle, kunhan ehtisimme illalla ennen pimeää Jekabpilsiin. Oli elämys käydä sikäläisellä hyvin hoidetulla hautausmaalla ihanassa auringonpaisteessa.

Iltapäivällä jatkoimme kohti määränpäätämme. Sade yllätti meidät. Tuntui, etten koskaan ollut ajanut moisessa sateessa, eteenpäin näki vain muutaman metrin ja muu maisema hukkui sateen muodostamaan seinämään. Siitä johtuen käännyimme Riikan lähellä väärään suuntaan ja ajoimme kohti Riikaa, kun meidän olisi pitänyt loitota siitä. Neljän kilometrin päässä yritin kääntää autoa, mutta se tuntui mahdottomalta jonossa kahteen suuntaan soljuvan liikenteen ja kaatosateen takia, tuntui jo epätoivoiselta. Ajoin lopulta huoltoaseman pihaan. Kysyimme tietä Jekabpilsiin, ennen kuin olisimme Riikan keskustassa. Joimme kahvia, onneksi olin vaihtanut Latvian valuuttaa eli lateja, jotkut huokailivat, ettei heillä ollut latin latia. Kaikkien kahvit ja kaakaot siis saatiin maksettua.

Pastoriperheen hyväntuuliset lapset

Illalla saavuimme Jekabpilsiin, pastori Andris Opengeimsin perheenseen. Sekaannuksen vuoksi ohjelmamme muuttui. Vankila jäi pois, mutta sen sijaan saimme vierailla **Kopiena ”Palidzibas centrs” -huumevieroituskodissa**. Paikka oli maaseudulla ja tilalla oli lihakarjaa. Yksi vasikka oli syntynyt hetkeä aikaisemmin. Eläinlääkäri oli vielä paikalla. Miehet kuitenkin kokoontuivat nopeasti päärakennuksen pihalle ja siellä saimme auringonpaisteessa pitää hengellisen tilaisuuden. Pastorin noin seitsemän vuotias tytär lauloi hennolla äänellä ja haikarat leikkivät taivaalla todistuspuheenvuorojen lomassa. Sinne jätimme kaikki vuodevaatteet, mitä autosta löytyi.

Huumevieroituskodista jatkoimme matkaamme **Liepaksen pieneen seurakuntaan**. Myös siellä saimme todistaa muutaman seurakuntalaisen kuunnellessa tarkkaavaisesti. Täällä maaseudulla monet puhuivat latvian kieltä. Puheeni Liisa tulkkasi ensin venäjäksi ja sitten Andris latviaksi. Pastori Andris rukoili erään paikalle osuneen nuorukaisen puolesta erikoisesti. Lopuksi jätimme pääosan avustustavarasta juuri tänne. Sinne ei ollut kuuleman pitkään aikaan tullut mitään avustusta. Toiset oli jo autossa, kun vielä piipahdin sisälle. Sieltä kuului iloinen nauru ja puheensorina. Naiset ja lapset olivat kaataneet leikkikaluja olevan säkin pöydälle. Lastenraamattu ja lelu kainalossaan kaksi alakouluikäistä poikaa seisoivat onnellinen ilme kasvoillaan. Oli ilo nähdä seurakuntalaiset säkkikasan kimpussa.

Seuraavaksi ehdimme levätä hetken, syödä ja käydä kaupassa ennen **Jekabpilsin seurakunta**laisten tapaamista. Siellä oli meille jo tuttuja kasvoja. Jotkut kävivät tervehtimässä meitä sydämellisesti kädestä pitäen. Pastori Andris puhui seurakuntalaisilleen ja piti raamattutunnin. Jae piti osata ulkoa. Me taas pidimme todistuspuheenvuorot. Nyt puhe käännettiin vain venäjäksi, ilmeisesti kaupungeissa osataan paremmin venäjää ja vähemmän latviaa. Päivä oli siunauksellinen. Illalla Andris kysyi meitä seuraavaksi kerraksi Daugavpilsiin, siellä olisi kuuleman isoja vankiloita ja paljon huumevieroituskoteja. Sinne pitäisi varata koko päivä aikaa ja toinen päivä Jekabpilsiin. Lupasimme tulla, ajankohtaa emme vain vielä osanneet sanoa. Kotimatka sujui leppoisasti ja laivaan ehdimme hyvissä ajoin.

- Tarja Kauppinen -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, **Pietari**, 7 - 9.6.

Lähdimme 7.6. klo 12 Ketoloiden pihalta kohti Pietaria Pekan autolla. Mukana meitä oli uutena kuskikokelaana Heikki ja kyydissä Pekka, Raili, Heli, Kaija ja uusina mukana olivat Taisto ja Satu. Matkajärjestelyt ja auton pakkaaminen sujuivat jälleen ripeästi ja vanhalla kokemuksella. Saimme mukaan paljon vietävää, olihan meitä seitsemän menijää. Pikainen tarkistus että kaikki oli mukana ja sen jälkeen nokka kohta Rajahovia ja tullia. Pieni jännitys pinnassa, miten tänään selviämme tarkastuksen läpi. Viimekertaisen tullin tuplapunnitus rumban jälkeen oli Raili ostanut uuden vaa'an, jotta kilot täsmäisivät.

Matkalla autossa huokaisimme Taivaan Isän puoleen ja pyysimme siunausta matkallemme ja Isä kuuli rukouksemme ainakin Tullin osalta, pääsimme normi-tarkastuksella jatkamaan matkaa.

Poikkesimme **Valkeasaareen** Hiljan luokse jättääksemme peräkärryn pihaan. Siellä meidät otti Hilja avosylin vastaan vieraanaan Slava. He olivat viettämässä pihalla Hiljan tyttären-tyttären syntymäpäiviä ystäviensä kanssa. Yhdyimme juhlaan laulamalla perinteisesti ”Paljon onnea vaan” syntymäpäiväsankarille.

Matka jatkui kohti Pietarin asuntoa, matkalla poikkesimme ostamaan tuliaiset lauantain vierailuille.

Aamulla lähdimme kohti **Nazjan lastenkotia**. Liisan, joka toimi tulkkina, otimme matkalla kyytiin. Mukaan lähti myös Andrei kolmen nuoren tytön kanssa jotka Andrei oli saanut mukaan vahvistukseksi. Tytöt olivat seurakuntanuoria jotka harrastivat ylistystanssia ja evankelioivia lyhyitä näytelmiä. Mukaan lähti myös Sergei ja kitara.

Lastenkodissa vietettiin neljän lapsen syntymäpäiviä ja Sergei oli nyt halunnut ostaa lahjat, meillä oli suklaat ja lahjapussit. Veimme lapsille paljon vaatetta plus muita tuliaisia. Raili piti raamattuopetuksen lapsille, nuoret esittivät pari pientä näytelmää ja leikittivät lapsia iloisilla musiikki-leikeillä johon meidän kaikkien oli hyvä osallistua. Satu soitti viululla useita kappaleita, lapset olivat ihan haltioissaan ja hämmentyneitä, eivät olleet ennen kuulleet viulun soittoa. Viulun soitto kosketti meitä kaikkia ja oli liikuttavaa katsoa miten lapset hiljentyivät soiton alettua ja kuuntelivat hiljaa loppuun asti katse useimmille kohdistuen Satuun ja viuluun.

Uutena kohteena meillä oli **naisten narkomaanikoti Pushkinissa** jota kohden lähdimme ajatuksena ruokailla ensin jossakin. Sähkökatkos sekoitti ruokailumme ja jakoi porukan puoliksi, nopeimmat saivat ensimmäisessä paikassa ruuan jonka jälkeen loput menivät toiseen ruokapaikkaan. Onneksi meillä oli aikaa seikkailla Pietarissa koska lähtö seuraavaan paikkaan oli vasta klo 17.

Naistenkotiin saavuttuamme kello oli taasen rientänyt, koska jouduimme hieman etsimään paikkaa. Narkomaanikoti sijaitsi isossa rakennuksessa ja samassa tilassa toimi seurakunta ja tilaisuuden pidimmekin kirkkosalissa joka oli valoisa ja korkea. Naisia tällä hetkellä neljä asiakkaana. Heillä oli asiakkaille hyvät jatkomahdollisuudet kuntoutuksen jälkeen. Naiset saapuivat hoitoon suoraan eri seurakuntien kautta ja kuntouduttuaan jonkin verran, voivat aloittaa raamatunopiskelun. Jos oikein ymmärsin niin heillä on mahdollisuus jäädä vielä puoleksi vuodeksi työharjoitteluun. Asiakkaan lähtiessä pois hoidosta, hän voi siirtyä jonkin seurakunnan toimintaan mukaan. Suunnitelmissa oli rakentaa perheille omat asumistilat takapihalle. Naiset kertoivat meille avoimesti toiminnastaan ja olivat iloisia tulostamme. Esittelimme itsemme ja Raili kertoi Pisaran toiminnasta. Puheenvuoroja käytettiin ja mukanamme olevat tytöt esittivät useita koskettavia tanssi/ylistys esityksiä. Kirkkosalin akustiikka antoi Sadun viulun soitolle mahtavan ja koskettavan kaiun. Kävimme vielä iltateellä ja jatkoimme matkaa. Toivottivat meidät uudelleen vierailulle.

Matka jatkui kohti **Popovkan narkomaanikotia** vaikka kello näytti jo paljon mutta halusimme käydä vielä poikia tervehtimässä. Saavuimme hieman jälkeen yhdeksän ja pidimme myöhäisillan kokouksen johon pojat vielä innokkaasti kokoontuivat. Tupa oli täynnä miehiä noin 20 ja mukana olivat myös juuri tulleet pari uutta miestä. Ylistimme, rukoilimme ja lauloimme, Pekka piti koskettavan todistus/raamattutunnin. Lopuksi saimme kuulla ”Mun kanteleeni kauniimmin” sävellyksen Sadun soittamana. Hiljennyimme kuuntelemaan soittoa ja melkoinen rakkauden ilmapiiri valtasi tuvan, Pyhä Henki oli läsnä kanssamme. Leonid kertoi että poliisit ja joitakin palotarkastajia olivat käyneet tutkimassa heidän tilojaan, muistetaan rukouksin jatkossakin heidän toimintaansa. Lähellä olevalla naistenkodin tontiin kävimme myös tutustumassa.

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, **Pietari** 7. - 9.6.2013

Sunnuntaina lähdimme kohti kotia suunnitelmissa pysähtyä **Valkesaareen** Hiljan luokse ruokailemaan ja pitämään hänen luonaan pienen hartaushetken kirkossa. Pidempi pysähdys tauko Hiljan luona oli tarpeen, Hilja sai kertoa omia kuulumisia ja kertoi kuinka ikävä hänellä on ollut meitä ja toivotti meidät useammin käymään luonaan.

Kotiin saavuimme jo hyvissä ajoin. Kotimatkalla kävimme läpi matkakokemuksia ja huomasimme jälleen miten Taivaan Isä oli meitä johdattanut teillämme ja pitänyt huolta. Kaikissa kohteissa saimme nauttia Pyhän Hengen hoitavasta ilmapiiristä viulun säestyksellä. Se mikä oli ihaninta huomata, että joka paikassa meidät otettiin lämmöllä ja rakkaudella vastaan ja saimme kokea että Jumala on kanssamme avustuskohteissa.

- Kaija Andström -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Pikaista paranemista Liisa-tulkille, hänen kaaduttuaan ja loukattuaan itsensä
- Siunausta Pisaran työhön ja taloudellisen tilanteen kohentumista
- Kiitos siunauksesta ja varjeluksesta matkoilla ja kotona
- Siunausta Valerin häihin ja avioliitolle
- Eevan afrikan matkan puolesta ja hänen siellä asuvan tyttärensä perheen puolesta

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä	FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä	FI89 5297 0020 0926 57
Silta-ryhmä	FI29 5297 0020 1190 54
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90

Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu)
sekä osallistumis- ja majoitusmaksut FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 10.10.2011 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2011/3028 ajalle 1.1.2012 - 31.12.2013 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2012 - 2014 aikana.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi